

kan bebrejdes kontohaveren, at han har mistet kontokortet, og måske endda først nogen tid efter opdager det. Det er dernæst indgået i udvalgets overvejelser, hvem af parterne der har mulighed for at mindske risikoen for tab. Sælgeren kan således sørge for kontrol af legitimationen og kundens identitet, når der købes ved hjælp af kontokort. Kontohaveren kan opbevare kortet sikkert og med passende mellemrum sikre sig, at det ikke er kommet på afveje. Han kan også, når han konstaterer, at kortet er borte, straks underrette kreditor. Det kan endvidere anføres, at tab ved misbrug kan betragtes som en driftsomkostning, som kan tages i betragtning ved beregningen af det vederlag, kontokøberne skal betale.

På denne baggrund foreslår udvalget, at kreditor som udgangspunkt skal bære tab som følge af, at legitimationen bruges af en i forhold til kontohaveren uberettiget.

Til stk. 1.

I overensstemmelse med det ovenfor anførte foreslås det at kontohaveren kun under nogle nærmere opregnede særlige omstændigheder skal hæfte for tab som følge af uberettiget brug.

Efter *nr. 1* er kontohaveren ansvarlig, hvis han eller nogen, som han har overladt legitimationen til, har mistet denne ved grov uagtsomhed.

Et mindretal i udvalget har fundet, at kontohaveren også bør være ansvarlig i tilfælde af simpel uagtsomhed, jfr. betænkningen s. 109. Under høringen har flere myndigheder og organisationer tilsluttet sig mindretallets opfattelse, idet det bl. a. er anført, at den regel, der er foreslået af udvalgets flertal, ikke vil indebære en tilstrækkelig tilskyndelse for kontohaveren til at opbevare kontokort på trykkygende måde.

Selv om de nævnte præventive hensyn må tillægges vægt, finder justitsministeriet dog, at det er bedst i overensstemmelse med de almindelige synspunkter, der er gengivet ovenfor, at kontohaveren alene bliver ansvarlig for grov uagtsomhed. Som anført i betænkningen s. 109 er der imidlertid tale om en gradforskelle mellem simpel og grov uagtsomhed, som bedst kan fastlægges i retspraksis. Ansvarets begrænsning til grov uagtsomhed indebærer dog f. eks., at den blotte omstændighed, at kontohaveren har tabt kortet, eller at det er blevet stjålet fra en uaflåst bolig, ikke i almindelighed vil kunne medføre ansvar.

Efter *nr. 2* er kontohaveren også ansvarlig, hvis han eller nogen, som han har overladt legitimationen til, undlader at underrette kreditor snarest

muligt efter at have fået kendskab til, at legitimationen er bortkommet, eller inden rimelig tid efter bortkomsten. Pligten til at underrette kreditor består, selv om kontokortets bortkomst ikke kan bebrejdes kontohaveren. Uanset om han har fået kendskab til bortkomsten, bliver han ansvarlig for uberettiget brug, hvis han ikke inden rimelig tid efter bortkomsten underretter kreditor. Kontohaveren har således pligt til løbende at kontrollere, at kontokortet er i hans besiddelse, jfr. betænkningen s. 109.

Udvalget har anset det som en selvfølge, at kontohaveren endvidere er ansvarlig for køb, der foretages af nogen, som han har overladt kontokortet til, selv om den, der har fået kortet overladt, misbruger sin rådighed over kortet, f. eks. ved at købe for større beløb end aftalt mellem ham og kontohaveren, jfr. betænkningen s. 109. Justitsministeriet er enig i, at kontohaveren bør være ansvarlig i sådanne tilfælde, men har dog fundet det rigtigst, at dette nævnes udtrykkeligt, og har derfor medtaget en bestemmelse herom i *nr. 3*.

Til stk. 2.

Det følger af reglen, at ansvar efter stk. 1 for køb, der foretages efter, at kreditor har fået meddelelse om, at kontohaveren ikke længere har legitimationen i sin besiddelse, dog ikke kan gøres gældende mod køberen, medmindre kreditor godtgør, at han ikke har kunnet hindre købet. Der henvises herom til betænkningen s. 110.

Til § 36

Bestemmelsen betyder, at loven finder anvendelse i visse tilfælde, hvor en løbende kredit er udnyttet til andet end køb af løsøre, nemlig i de tilfælde hvor en kontoaftale giver mulighed for at udnytte kreditten til såvel køb af løsøre som til andet. Baggrunden herfor er, dels at det i sådanne tilfælde ofte vil være umuligt at fastslå, i hvilket omfang saldoen hidrører fra køb af løsøre eller fra erhvervelse af en service- eller tjenesteydelse, dels at samme hensyn stort set gør sig gældende, hvad enten kreditten er udnyttet til køb eller til andet. Justitsministeriet har fundet, at alle de af lovens bestemmelser, som gælder for kontokøb, bør finde anvendelse i disse tilfælde og ikke kun – som efter § 36 i betænkningssudkastet – de særlige regler for kontokøb, som er medtaget i kapitel 4.

Bestemmelsen vil eksempelvis have betydning i relation til benzinselskabernes kontoaftaler, som både kan udnyttes til køb og til erhvervelse af de forskellige tjenesteydelser, servicestationerne udfø-